

ἀναπιασμένο καλὸ δὲν πιάνεται *Λεξ. Δημητρ.* Συνών. ἀναγ-
γέλλω 1, ἀναγορεύω 2, ἀναγορίζω, ἀναθιβολεύω 2,
ἀποχτυπῶ. Πβ. ἀναγογγύζω 1. 9) Ὀνειδίζω
τινά, κατακρίνω *Ἡπ. κ. ἀ.* — *Λεξ. Δημητρ.*: Τί μ' ἀνα-
πιάν'ς; *Ἡπ.* Τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, μὴν ἀναπιάνης ἄλλη
φορὰ τὰ κορίτσια μου *Λεξ. Δημητρ.* Ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον
ἀναπιασμένος αὐτόθι. Συνών. ἀναγγέλλω 1 β, γλωσ-
σοδέρνω, γλωσσοτρώγω, κακογλωσσεύω, κακο-
γλωσσῶ, κακολογῶ, καταλαλῶ, κατασέρνω,
ξεσέρνω. 10) Ἀνακρίνων τινὰ μὲ πλάγιον τρόπον προσ-
παθῶ νὰ μάθω τὰ μυστικά του Κάρπ. Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.):
Ἐπῆγα ἐγὼ κ' ἐνέπιασά τονε, μὰ δὲ μοῦ τό 'πε τὸ μυστικὸ
Κρήτ. Ἀνέπιασέ τονε, βὰ' σοῦ μολοήσῃ τὴν ἀλήθεια αὐτόθι.
Ἄμα τότε νεπιάσῃς, θὰ σοῦ πῇ ἄνε δὲ πῆρε Σητ. Τίαν ἤρτες
καὶ μ' ἀνεπιάνεις; Κάρπ. || Παροιμ.

Ἀνέπιασε τὸν παλ-λαρόν νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν
(παλ-λαρός = παλαβός, μωρός, ἀνόητος) Κάρπ. 11)
Ἐνεργ. καὶ μέσ. προάγομαι οἰκονομικῶς Ἀνδρ. Κρήτ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. (Ἐρμούμ.) κ. ἀ.: Ἀπὸ μιὰ ἀελαῖα
ποῦ 'χε ἐνέπιασε κ' ἤκαμε ὁλόκληρο ζευγάρι Α.Κρήτ. Φτωχὸς
ἦτονε, μὰ μὲ τὴ βροκοπή του σιγὰ σιγὰ ἐνέπιασε κ' ἐγένηκε
πλούσιος Δ.Κρήτ. Ἐχω δὲν χρόνια ποῦ ἀνάπιασα καὶ ἔκαμα
δέκα πρόβατα αὐτόθι. Ἐχασε πολλὰ, μὰ ὅστερα ἀνάπιασε
πάλι Ἀνδρ. Ἀναπιάστηκεν ὁ δεῖνα Ἐρμούμ. Ἐνεπιάστηκε
κοδὰ μας καὶ τώρῃ δὲ μᾶσε γνωρίζει Ἀπύρανθ. Συνών.
ἀναλαβαίνω 3, ἀναπλωρίζω Β 1, πιάνομαι (ιδ.
πιάνω). 12) Μέσ. ἀναλαμβάνω, ἐνισχύομαι σωμα-
τικῶς Ἀνδρ. Θήρ.: Ἀνεπιάνει' ἡ καρδιά μου σὰν φάω
Θήρ. Ἀνεπιάστηκε λιάτσι ἡ δεῖνα Ἀνδρ. Συνών. ἀναδίνω
Β 1 γ, ἀναζουμῶνω, ἀναζῶ Α 1, ἀναθάλλω Α 2,
ἀνακαρῶνω (Ι) 1, ἀναπλωρίζω Β 2, ἀναπουπου-
λίζω, δυναμῶνω, καρδαμῶνω.

ἀνάπιασμα τό, σύνθη. ἀνέπιασμα Κάρπ. Α.Κρήτ.
Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπιάνω.

1) Ἡ ἀναζύμωσις τῆς προζύμης πρὸς αὔξησιν τῆς
ποσότητος διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου καὶ ὕδατος προ-
κειμένου νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὸ προσεχὲς ζύμωμα
σύνθη.: Τὸ ἀνάπιασμα τοῦ προζυμοῦ σύνθη. Μὲ βρῆτδε
ἀπάνω 'ς τ' ἀνάπιασμα Πελοπν. (Τρίκκ.) Ἀνέπιασμα προ-
ζ'μοῦ Χαλκιδ. || Φρ. Βρισκόμαστε 'ς τ' ἀναπιάσματα (δια-
πραγματευόμεθα κάποιον συνοικέσιον. Πβ. ἀναπιάνω 2)
Τρίκκ. Συνών. ἀναδόρωμα, ἀνακίνημα 2, ξανά-
νρωμα. β) Προζύμι Σάμ. Σκόπ.: Δὲ γίν'κι καλὸ τοῦ
φρουμί, γιατί ἦτανι λίγον τ' ἀνάπιασμα Σκόπ. Συνών. ἀνα-
δεμῆ 2 β, ἀνάπημα 2, μαγιά, προζύμι. 2) Ὁ χρη-
σιμοποιούμενος πρὸς ἀναπαραγωγὴν, ἐπὶ ζώων Κρήτ.:
Ὁζῶ γι' ἀνάπιασμα. || Φρ. Καλὸς γι' ἀνάπιασμα ἡ σόι γι' ἀνά-
πιασμα (εἰρων. ἐπὶ ἀνθρώπου οὐδενὸς ἀξίου). 3) Γόνος,
τέκνον Κρήτ.: Φρ. Διαόλου ἀνέπιασμα! (ἐπὶ παιδίου λίαν
ζωηροῦ). Συνών. διαβολόπαιδο, διαβολόσπαρμα,
διαβολόσπορος. 4) Ἐναρξίς πράξεώς τινος Ἡπ.
Σκόπ. κ. ἀ. — *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ.*: Τὸ ἀνάπιασμα τῆς
δαντέλλας *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.* || Ἀσμ.

Ἡ ἀγάπη 'ς τ' ἀναπιάσματα εἶναι γλυκειὰ σὰ μέλι

κι ὅταν ἐρῇ 'ς τὸ χωρισμό, τότε ὁ Θεὸς τὸ ξέρει

Ἡπ. 5) Κακολογία, ὀνειδισμός, δυσφήμησις Ἡπ.
— *Λεξ. Πρω. Δημητρ.* Συνών. ἀναγέλασμα 1, ἀνά-
γελο 1, ἀναγόρεμα 2. β) Μετων. τὸ κακολογούμενον,
τὸ ὀνειδιζόμενον πρόσωπον Ἡπ. — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.*:
Εἶσαι τ' ἀνάπιασμα τῶν ἀνθρώπων Ἡπ. Μὲ τὰ φερσίματά
σου ἔγινες τῆς γειτονιάς τ' ἀνάπιασμα *Λεξ. Πρω. Ἐγινε*

τ' ἀνάπιασμα τοῦ κόσμου *Λεξ. Δημητρ.* Συνών. ἀναγέ-
λασμα 2, ἀναγέλαστρον 1, ἀνάγελο 2. 6) Ἡ
δι' ἐμμέσου τρόπου ἀνάκρισις τινος πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ
μυστικοῦ του Κρήτ.

*ἀναπιασματερὸ τό, ἀνιπιασματερὸ Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάπιασμα καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ερό.

Δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον φυλάττεται τὸ προζύμι.

ἀναπιαστάδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναπιαστός καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -άδα (Ι).

Μέρος ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον χρωματίζεται περισσότε-
ρον τῶν ἄλλων μερῶν, ὅταν τοῦτο τεθῇ ἐντὸς βαφικοῦ
ὕγρου (δηλ. πιάνει μεγαλυτέραν ποσότητα βαφῆς): Ἐπῆγα
νὰ βάψω τὸ φουστάνι μου, μὰ τὸ χάλασα, γιατί ἔκαμινε
ἀναπιαστάδες. Ἐβαλα 'ς τὸ λουλάκι τὸ παννί, μὰ μοῦ 'καμεν
ἀναπιαστάδες.

ἀναπιαστής ὁ, ἀμάρτ. ἀνεπιαστής Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπιάνω.

Ὁ ἐμμέσως προσπαθῶν νὰ ἀνακρίνῃ τινὰ διὰ νὰ μάθῃ
τὸ μυστικόν του: Τοῦ διαόλου τὸν ἀνεπιαστή ποῦ βρέθηκε
νὰ μὲ 'νεπιάνῃ! Ἀνεπιαστή σ' ἔβαλε γιὰ νὰ μὲ 'νεπιάσῃς;

ἀνάπιαστος ἐπίθ. Ἡπ. — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναπιαστός < ἀναπιάνω. Περὶ τοῦ
ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερητικὴν διὰ τὴν προ-
παροξυτονίαν ιδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ ἀναζυμωθείς Ἡπ. — *Λεξ. Δημητρ.*: Προζύμι
ἀνάπιαστο Ἡπ. 2) Ὁ μὴ ὀνειδιζόμενος ἢ ὁ μὴ δυνά-
μενος νὰ ὀνειδισθῇ ἐνθ' ἑαυτῶν.

ἀναπικροῦμαι Καπ. (Σίλατ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *πικροῦμαι < πικραί-
νομαι, δι' ὃ ιδ. πικραίνω.

Ὁδύρομαι, ὀλοφύρομαι: Ἀσμ.

Ἐχω καὶ μιὰ ξανθ' ἀδελφή, κλαίει κι ἀναπικροῦται.

Τί κλαῖς τί κλαῖς, ἔ ἀδελφή μ', καὶ τί ἀναπικροῦσαι;

ἀναπινάδα ἡ, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπίνω διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (Ι).

Μαστίχα ἀναμιχθεῖσα ἔνεκα βροχῆς μετὰ τοῦ ὑπεστρω-
μένου εἰς τὸ μαστιχόδενδρον λευκοῦ χώματος. Συνών.
νεροπινάδα.

ἀναπινάρικος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπίνω διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρικος.

1) Ὁ ἀπορροφῶν καὶ ἀναδίδων τὸ ἐν ἑαυτῷ ὕγρον:
Μπότιης ἀναπινάρικος. 2) Ὁ ἀποβάλλον ἐκ τοῦ στόμα-
τος, ὁ ἀποπτύων τὴν τροφήν, ἐπὶ βρέφους: Οὔ, φωτιά νὰ
σὲ κάψῃ, ἀναπινάρικο! (ταῦτα λέγει τροφὸς πρὸς βρέφος
ἀποπτύον τὴν τροφήν).

ἀναπίνω Κεφαλλ. Πελοπν. (Γέρμ. Λακων. Μάν.)

— *Λεξ. Βλαστ.*

Τὸ ἀρχ. ἀναπίνω.

1) Ἀπορροφῶ Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) — *Λεξ.*
Βλαστ.: Τὸ σφουγάρι ἀναπίνει τὸ νερὸ Κεφαλλ. Τὸ χαρτί
ἀνάπτε (ἐνν. τὸ νερὸ) Λακων. 2) Ἀναδίδω ὕγρασίαν
Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.): Ὁ τοῖχος ἀναπίνει Λακων.
Ὁ βότιης ἀναπίνει Κεφαλλ. Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω
Α 3, ἀναδοιῶ 1, ἀναζουδιῶ, ἀναλείχω 3, ἀναλι-
γδίζω 1, ἀναξερῶ. 3) Ὑγραίνομαι ἐκ τῆς ἐξώτε-

